

Изведнѣжъ тя бѣше ослѣпяла. Струваше ми се, че самиятъ азъ съмъ ослѣпялъ и имахъ чувството, че се движа опипомъ съ протегнати въ мрака рѣце, съ несигурна, колеблива стѣпка.

— Преграденъ огънь, бързо, преграденъ огънь!

— Преграденъ огънь — повторихъ машинално заповѣдта.

— Обажда се, пункта се обажда, господинъ поручикъ — чухъ гласътъ на другия телефонистъ — въ него се долавяше бодростъ. Отдъхналъ съ облекчение. Беняминъ успѣшно бѣше свършилъ работа, бѣше поправилъ повредата на телефонната линия, но какъ ще се върне, не е ли вече пронизанъ отъ нѣкой коршумъ? — помислихъ и го забравихъ — и той може би щѣше да има участъта на хилядитѣ и хилядитѣ други, нали всички бѣхме пионки въ тая жестока, дяволска игра? Важното бѣше, че батареята отново виждаше, тя живѣеше и можеше да се надява, да побѣди.

Незная колко време бѣше изминало когато изъ мрака като привидение изплава подгърбавената, свита фигура на Бенямина.

— Поправихъ линията, господинъ поручикъ — просто каза той и зае мѣстото си.

— Bravo, Беняминне, ти изпълни дълга си.

— Ураганенъ огънь — предаде той заповѣдта на батареиния. Гласътъ му бѣше тихъ, но бодъръ, въ него прозвуча нѣкаква вътрешна сила.

Батареята виждаше, бореше се и побѣди. Противникътъ бѣше отблъснатъ.

На сутринта войниците се събудиха готови за нови усилия и за нови жертви. Но нѣкакси странно гледаха Бенямина, тѣ не виждаха повече неговата несръчностъ, незабелѣзваха, че войнишкото му облекло не му прилѣга — тѣ знаеха да уважаватъ и ценятъ душевната сила. А Беняминъ бѣше сжщия, каточели нищо не бѣ се случило — телефонната линия се бѣше повредила и той подъ дѣждъ отъ гранати я бѣше поправилъ, нима заслужаваше да се мисли за това? И той гледаше съ синитѣ си очи, които така странно се открояваха на блѣдото му, мургаво лице и го озаряваха съ свѣтлина, жеравитѣ, които отлитаха на югъ, радваше се като дете на шрапнелитѣ, които разцѣвнуваха като бѣли глухарчета.

Телефонистътъ Беняминъ Натанъ остана за мене при мѣръ на мълчаливата, безименна храбростъ.